

[Steen Folke]

Kommunalbestyrelsen i Manchester erklærer byen for atomfrit område.

Amerikanske læger og forskere advarer mod følgerne af kernevåbenkrig.

I SPD og det liberale parti i Vesttyskland vokser modstanden mod de nye mellemdistanceraketter.

I det nyvalgte parlament i Holland er rakettilhængerne i mindretal.

Havnearbejderne i Trondheim varsler strejke mod forhåndslagring.

Norsk LO opfordrer regeringen til at arbejde for en traktatfæstet atomvåbenfri zone, som omfatter Norge, Sverige, Danmark og Finland.

Nordisk Fredskonference i Ålborg vedtager en lignende appel.

Latinamerika er erklæret for atomfrit område.

FN's medlemslande har forpligtet sig til at gå videre med nye initiativer.

Men hvad *gør* de, vore tillidsmænd på tingene, vore beslutningstagere?

Magteliten er positiv.

Nej til atomvåben, fred, forhandling.

Men afgrunden vokser, afgrunden mellem ord og handling.«

Sådan sagde Erik Knudsen det for et par år siden. Det står i hans netop udkomne bog, »Fred og socialisme«. Jeg synes ikke, dagens forespørgsel kan motiveres bedre:

»Afgrunden vokser – afgrunden mellem ord og handling.«

(*Bifald fra tilhørerpladserne*).

Formanden:

Det er ikke tilladt at komme med tilkendegivelser fra tilhørerpladserne.

Besvarelse

Statsministeren (Poul Schlüter):

Udenrigs- og sikkerhedspolitikken blev engang af daværende udenrigsminister Per Hækkerup omtalt som de livsafgørende spørgsmål. Det er jeg enig med ham i. Det er derfor, vi netop på dette område må tilstræbe den bredest mulige politiske enighed.

Denne indstilling var afgørende for regeringens holdning under folketingets debat om de europæiske mellemdistanceraketter den 26. maj i år. Jeg gav dengang udtryk for

bedrøvelse over, at den meget brede enighed i folketinget om dansk udenrigspolitik desværre ikke kunne bevares længere, end tilfældet var, og jeg sagde, at jeg med mit indlæg i debatten dengang ikke ville bidrage til, at årtiers samarbejde blev slået helt i stykker. Måske, sagde jeg, kunne de skår, der var slået, en dag klinkes igen. Det håber regeringen fortsat. Også ved denne lejlighed i dag vil regeringen gøre sit til, at enigheden om dansk udenrigs- og sikkerhedspolitik kan bevares, så langt det overhovedet er muligt.

For det er vigtigt at bevare den enighed. Ikke blot fordi – det er jo også sandt – den til enhver tid siddende regering må vedstå arv og gæld fra den foregående. Ikke blot fordi det drejer sig om landets interesser og ikke partiinteresser. Ikke blot fordi vi ser tilsvarende bestræbelser hos regeringerne i mange andre lande for at sikre en bred opbakning bag deres udenrigspolitik. Det er særlig vigtigt, fordi vi ikke må forvente, at der vil blive lyttet meget til et land af Danmarks størrelse, såfremt omverden kommer i berettiget tvivl om, hvorvidt de danske synspunkter, der fremføres den ene dag, vil blive erstattet af andre den næste dag.

En svingende udenrigspolitisk kurs har bl.a. den pris, at tilliden til Danmark mindskes, og at det, vi gerne ville øve indflydelse på, sker, uden at vi får mulighed for at være med til at præge det.

Det er efter min opfattelse ikke et argument for en statisk udenrigspolitik. Den kan tværtimod udmærket være både aktiv og fremadrettet. Det afgørende mål må være at føre en ansvarlig udenrigspolitik, en politik, der tjener Danmarks sikkerhed.

Men, kan man da indvende, er det ikke det, vi vil i Danmark, netop gøre vort til, at oprustningsspiralen ikke får et yderligere drej opad, gøre vort til, at der under hvilke som helst omstændigheder ikke udplaceres nye raketter i Vesteuropa? Det lette og det hurtige svar er: jo. Svaret er så let, fordi spørgsmålet er stillet forkert. Det rigtige og meget vanskeligere spørgsmål, som man må stille, er faktisk et andet: hvordan medvirker Danmark bedst og mest effektivt inden for sit alliancetilhørsforhold til en udvikling i Europa i Øst og i Vest, der er fremmende for et større mål af stabilitet og gensidig tillid?

Gensidigheden er ikke det mindst afgørende i den forbindelse. Ved at stille dette bre-